

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 128/2018-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátskou kanceláriou Lion Law Partners s. r. o., Komenského 14A, Banská Bystrica, za ktorú koná advokátka JUDr. Michaela Bezáková, LL.M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 Co 360/2012-470 z 10. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva

na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Co 360/2012-470 z 10. decembra 2013 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“), ktorou žiada vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR a čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 14Co/360/2012-470 zo dňa 10.12.2013 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 14Co/360/2012-470 zo dňa 10.12.2013 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 374,81 EUR... na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

2. Ako zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a k nej pripojených príloh vyplynulo, sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) vedeného pôvodne pod sp. zn. 7 C 41/2008, v ktorom sa domáhal určenia právnej neúčinnosti viacerých právnych úkonov proti spolu šiestim žalovaným (1. ■■■■■ ml.; 2. ■■■■■ st.; 3. ■■■■■; 4. ■■■■■; 5. ■■■■■; 6. ■■■■■). Sťažovateľ ako veriteľ poskytol 10. februára 2005 pôžičku v celkovej výške 3 780 000 Sk ■■■■■ st. a ■■■■■ ako dlžníkom (ďalej aj „dlžníci“). Pretože dlžníci sťažovateľovi pôžičku nevrátili, okresný súd ich na návrh sťažovateľa zaviazal právoplatným platobným rozkazom sp. zn. 1 Ro 911/2006 zo 6. októbra 2006 zaplatiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne 2 508 320 Sk s príslušenstvom. Dlžníci však zaplatili sťažovateľovi iba sumu 400 000 Sk, a to 5. februára 2007. Sťažovateľ podal proti dlžníkom návrh na vykonanie exekúcie, exekučné konanie bolo vedené u súdneho exekútora JUDr. Tomáša Boľoša pod sp. zn. 1 Ex/2007, avšak

bezvýsledne. Pretože sťažovateľ zistil, že jeho dlžníci poskytli finančné prostriedky svojmu synovi – [REDACTED] ml. (ďalej aj „žalovaný v 1. rade“), a ten uzatvoril ako kupujúci viacero kúpnych zmlúv na nehnuteľnosti, vo veci sp. zn. 7 C 41/2008 sa sťažovateľ domáhal žalobou doručenou okresnému súdu 11. marca 2008 vydania rozsudku, ktorým okresný súd určí, že „*právne úkony, ktorými odporca 1/ nadobudol od odporcov 2/, 3/ finančné prostriedky najmenej vo výške 4 445 400 Sk sú voči navrhovateľovi právne neúčinné*“ a že proti sťažovateľovi sú právne neúčinné i kúpne zmluvy, ktorými žalovaný v 1. rade ako kupujúci nadobudol do výlučného vlastníctva od [REDACTED] (žalovaného vo 4. rade) nehnuteľnosť (rozostavaný rodinný dom s pozemkami) v katastrálnom území [REDACTED] za cenu 2 800 000 Sk, od [REDACTED] (žalovanej v 5. rade) spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti v katastrálnom území [REDACTED] za kúpnu cenu 125 000 Sk a od [REDACTED] (žalovaný v 6. rade) spoluvlastnícky podiel na pozemku v katastrálnom území [REDACTED] za kúpnu cenu 1 520 400 Sk.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 41/2008-142 z 24. novembra 2008 žalobu o určenie neúčinnosti uvedených kúpnych zmlúv zamietol a v prevyšujúcej časti vylúčil žalobu sťažovateľa na samostatné konanie. Zamietnutie žaloby o neúčinnosť kúpnych zmlúv okresný súd odôvodnil tým, že tieto kúpne zmluvy neuzatvorili ako prevodcovia sťažovateľovi dlžníci, a preto je vylúčené takýmto úkonom odporovať. Rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 41/2008-142 z 24. novembra 2008 na odvolanie sťažovateľa ako vecne správny potvrdil krajský súd rozsudkom č. k. 17 Co 62/2009-181 z 30. apríla 2009.

4. Sťažovateľ následne vzal žalobu proti dlžníkom späť a súd konanie proti nim zastavil. Jediným žalovaným tak ostal ich syn [REDACTED] ml., proti ktorému sa sťažovateľ naďalej domáhal určenia, že právne úkony, ktorými žalovaný v 1. rade nadobudol od [REDACTED] st. a [REDACTED] finančné prostriedky najmenej vo výške 4 445 400 Sk sú proti sťažovateľovi právne neúčinné. Konanie bolo vedené na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 117/2009.

5. Sťažovateľ tvrdil, že žalovaný v 1. rade bol v čase nadobúdania nehnuteľností študentom, nikde nepracoval a je preto nepravdepodobné, že disponoval vlastnými

finančnými zdrojmi. Dlužník [REDACTED] st. sťažovateľovi potvrdil, že finančné prostriedky na kúpu rodinného domu v [REDACTED] boli z jeho zdrojov a takýmto spôsobom chránil seba a svoju manželku pred možnými rizikami z nesplácania záväzkov z obchodného styku. Žalovaný v 1. rade ako syn dlžníkov bol „použitý“ na vytvorenie zdanlivého právneho rámca, že dlžníci nedisponujú žiadnym likvidným hnutelným či nehnuteľným majetkom. Žalovaný v 1. rade z vlastných zdrojov nemohol nadobudnúť nehnuteľný majetok, ktorý v čase podania žaloby vlastnil a ktorý bol evidentne výsledkom mnohoročnej zárobkovej a podnikateľskej činnosti predovšetkým jeho otca [REDACTED] st. Je nepochybné, že pokiaľ dlžník [REDACTED] st. svojmu synovi previedol finančné prostriedky a tento z nich vyplatil kúpne ceny za nadobúdané nehnuteľnosti, poškodil tým sťažovateľa ako veriteľa, pretože v dôsledku uvedeného úkonu dlžníci neboli schopní splniť svoj záväzok voči sťažovateľovi. Takýto úkon s poukazom na § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka nemôže požívať právnu ochranu a je potrebné ho považovať proti sťažovateľovi za právne neúčinný. Sťažovateľ sa domáhal prehlásenia úkonu, ktorým dlžníci ako rodičia previedli žalovanému v 1. rade (alebo zaňho zaplatili) akékoľvek finančné prostriedky, ktoré slúžili na nadobudnutie nehnuteľného majetku, ktorý žalovaný v 1. rade v čase podania žaloby vlastnil, za neúčinný, pretože z uvedených prostriedkov mohla byť uspokojená pohľadávka sťažovateľa voči dlžníkom. Vzhľadom na konkrétne okolnosti, za ktorých došlo k uzavretiu jednotlivých zmlúv, musel žalovaný v 1. rade vedieť, že nejde o jeho vlastné finančné prostriedky, a z toho dôvodu je len „*nastrčeným vlastníkom*“. Spočítaním kúpnych cien na nadobudnutie predmetných nehnuteľností bolo možné ustáliť, že išlo najmenej o sumu 4 445 400 Sk (súčet súm 2 800 000 Sk, 125 000 Sk a 1 520 400 Sk). Skutočnosť, že žalovaný v 1. rade nemohol disponovať finančnou čiastkou, z ktorej by mohol uhradiť predmetné kúpne ceny, sťažovateľ preukazoval aj tým, že [REDACTED] st. takýmito finančnými prostriedkami v roku 2005 disponoval, pretože za obdobie január – december 2005 vybral z podnikateľského účtu spoločnosti [REDACTED] vedeného vo Všeobecnej úverovej banke, a. s., finančné prostriedky spolu vo výške 10 450 000 Sk. Sťažovateľ tiež poukazoval na to, že pokiaľ išlo o kúpnu zmluvu z 20. januára 2006, žalovaný v 1. rade túto zmluvu sám ani nepodpísal, a teda je pravdepodobné, že ani nevyplatil kúpnu cenu v nej dohodnutú. Predmetná kúpna zmluva preukazuje odporovateľný úkon, keď [REDACTED] st.

cez osobu žalovaného v 1. rade nadobudol nehnuteľnosť bez toho, aby sám žalovaný v 1. rade kúpnu zmluvu aspoň podpísal.

6. Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 117/2009-424 z 11. júna 2012 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľa zamietol, žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal a sťažovateľa zaviazal nahradiť trovy štátu. Okresný súd považoval za nesporné, že sťažovateľ mal voči dlžníkom pohľadávku zo zmluvy o pôžičke uzavretej s dlžníkmi, avšak nepovažoval v konaní za preukázané, že došlo ku konkrétnym právnym úkonom medzi dlžníkmi a žalovaným v 1. rade, z ktorých by mal žalovaný v 1. rade prospech. Sťažovateľ podľa názoru okresného súdu neunesol dôkazné bremeno. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že nebolo preukázané, ako bolo naložené s finančnými prostriedkami spoločnosti [REDAKOVANÉ], nebola preukázaná skutočnosť, že by dlžníci urobili taký úkon, na základe ktorého by žalovaný v 1. rade nadobudol predmetné finančné prostriedky od nich, okrem iného ani to, že predmetné finančné prostriedky spoločnosti [REDAKOVANÉ] patrili [REDAKOVANÉ] st. V konaní tak nebolo preukázané, že by dlžníci urobili v posledných troch rokoch právne úkony so žalovaným v 1. rade v úmysle ukrátiť sťažovateľa ani že na základe bližšie nešpecifikovaných úkonov dlžníkov došlo k zmenšeniu ich majetku. Pokiaľ išlo o skutočnosť, že žalovaný v 1. rade bol blízkou osobou dlžníkov, táto okolnosť v konaní sporná nebola. Pretože v konaní nebolo preukázané, kedy mal byť odporovaný právny úkon urobený (a či teda bol urobený v trojročnej lehote), aký právny úkon bol urobený, či došlo na základe predmetného úkonu k zmenšeniu majetku dlžníkov, či boli nejaké finančné prostriedky vôbec poskytnuté žalovanému v 1. rade a či tieto patrili dlžníkom, okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol. Pokiaľ okresný súd nepriznal žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania, rozhodnutie odôvodnil tým, že vykonávanie dokazovania súviselo so správaním žalovaného v 1. rade počas súdneho konania, keď jeho tvrdenia najmä o pôvode nadobudnutých finančných prostriedkov boli neurčité, neúplné a niektoré i v rozpore s inými dôkazmi. Inak úspešnému žalovanému v 1. rade okresný súd preto nepriznal náhradu trov konania proti sťažovateľovi.

7. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Namietal najmä nedostatočné odôvodnenie rozsudku okresného súdu, ktorý označil za vnútorne protirečivý. V situácii, keď v konaní nebolo preukázané, že žalovaný v 1. rade disponoval vlastnými finančnými prostriedkami, jeho obrana spôsobu ich získania bola vyvrátená inými dôkazmi a súčasne bolo zrejmé, že jeho otec vybral z účtu spoločnosti [REDACTED] v roku 2005 sťažovateľom uvádzanú sumu, mal okresný súd považovať existenciu odporovateľného úkonu za preukázanú a tento nebolo nevyhnutné bližšie špecifikovať. Bolo zrejmé, že žalovaný v 1. rade nadobudol nehnuteľnosti za prostriedky svojich rodičov, nereprezentoval vlastné hospodárske záujmy, ale naopak majetkové záujmy sťažovateľových dlžníkov. Okresný súd hodnotil výsledky vykonaného dokazovania a argumentáciu sťažovateľa jednostranne. Neprižnal žiadny význam tomu, že vo viacerých častiach výpovede žalovaného v 1. rade a jeho rodičov bola ich pravdivosť inými dôkazmi vyvrátená. V konečnom dôsledku okresný súd vykladal inštitút odporovateľnosti v rozpore s jeho zmyslom a účelom, ktorým je ochrana veriteľa.

8. Krajský súd rozsudkom č. k. 14 Co 360/2012-470 z 10. decembra 2013 rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby ako vecne správny potvrdil a vo výroku o náhrade trov konania medzi účastníkmi zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval, že sa sťažovateľovi nepodarilo v konaní dostatočne preukázať, že došlo k odporovateľnému právnomu úkonu dlžníkov, ktorým zmenšili svoj majetok na úkor veriteľa, a takýto právny úkon by bol urobený v prospech žalovaného v 1. rade, ktorý by mal z odporovateľného právneho úkonu prospech. Sťažovateľ podľa názoru krajského súdu nepreukázal, že finančné prostriedky vo výške minimálne 4 445 400 Sk patriace do majetku dlžníkov boli prevedené odporovateľným právnym úkonom do vlastníctva – v prospech žalovaného v 1. rade. Nebolo ani preukázané, že úkonmi dlžníkov došlo k zmenšeniu ich majetku.

9. Rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 117/2009-424 z 11. júna 2012 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 360/2012-470 z 10. decembra 2013 nadobudol vo výroku o zamietnutí žaloby právoplatnosť 10. februára 2014.

10. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 1 Cdo 181/2016 z 18. augusta 2017 dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku ako procesne neprípustné, pretože jeho prípustnosť nevyplýva z § 238 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a vady konania podľa § 237 OSP v dovolacom konaní nevyšli najavo. Rozhodnutie krajského súdu nepovažoval najvyšší súd za svojvoľné či zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože krajský súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f) OSP nemožno považovať to, že krajský súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sťažovateľa. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 181/2016 z 18. augusta 2017 bolo sťažovateľovi doručené 13. októbra 2017.

11. Sťažovateľ sťažnosť na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 360/2012-470 z 10. decembra 2013 odôvodnil tým, že toto rozhodnutie nezodpovedá požiadavkám na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je založené na nesprávnom vyhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania a takom výklade ustanovení upravujúcich odporovateľnosť právneho úkonu, ktorým bol popretý ich účel a zmysel. Sťažovateľ dostatočne určitým spôsobom v žalobe označil odporované právne úkony, keď ich vymedzil z hľadiska ich predmetu (suma peňažných prostriedkov, ktoré dlžníci poskytli žalovanému v 1. rade), ako aj označením ich účastníkov. Z hľadiska časovej lokalizácie týchto úkonov z vykonaných dôkazov vyplynul záver, že tieto boli uskutočnené v čase krátko pred uzavretím jednotlivých kúpnych zmlúv a neurčenie konkrétneho dňa uzavretia daných právnych úkonov nemôže mať za následok záver o neunesení dôkazného bremena týkajúceho sa ich samotného uskutočnenia. Zo strany sťažovateľa objektívne nebolo možné, aby takýto údaj získal, resp. preukázal a lipnutie na požiadavke detailného označenia odporovaných právnych úkonov poskytuje neprimeranú ochranu dlžníkom a žalovanému v 1. rade a bolo v rozpore so zmyslom a účelom samotného inštitútu odporovateľnosti. Akceptovanie formalistického prístupu a neprimeraná prísnosť pri posudzovaní požiadaviek na označenie odporovaného právneho úkonu tak mali

za následok faktické znefunkčenie inštitútu odporovateľnosti a predstavujú pre dlžníkov jednoduchý návod na ukrátenie veriteľov. Zmysel odporovacej žaloby je predsa z hľadiska žalujúceho veriteľa dosiahnuť rozhodnutie súdu, ktorým by bolo určené, že dlžníkom urobený právny úkon, ktorý ukracuje uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, je proti nemu neúčinný. Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľ nepreukázal, že k odporovateľnému úkonu dlžníkov došlo, nezohľadnil dostatočne výsledky vykonaného dokazovania, ktoré pri ich vyhodnotení vo vzájomnej súvislosti jednoznačne preukazovali, že k uskutočneniu odporovateľných právnych úkonov zo strany dlžníkov v prospech žalovaného v 1. rade došlo. Sťažovateľ v konaní preukázal, že žalovaný v 1. rade v období od 14. apríla 2005 do 20. januára 2006 nadobudol nehnuteľnosti v celkovej hodnote 147 560,25 € (4 445 400 Sk) a v predmetnom období bol študentom, teda nemal príjem, z ktorého by bolo možné uhradiť kúpnu cenu týchto nehnuteľností. Dlžník [REDACTED] st. na pojednávaní 25. januára 2012 tvrdil, že nedisponoval žiadnymi bankovými účtami obchodnej spoločnosti [REDACTED], no svedok [REDACTED] (v rokoch 2003 – 2006 konateľ uvedenej spoločnosti) vo svojej výpovedi na pojednávaní 19. októbra 2009 uviedol, že [REDACTED] st. vybral v roku 2005 z účtov tejto spoločnosti desať miliónov slovenských korún. Informáciu, že z účtu č. [REDACTED] vedeného vo Všeobecnej úverovej banke, a. s., bolo vybratých približne desať miliónov slovenských korún, potvrdil aj úplný výpis z uvedeného účtu. Všeobecná úverová banka, a. s., a Tatra banka, a. s., zhodne potvrdili, že v roku 2005 bol dlžník [REDACTED] st. disponentom účtov spoločnosti [REDACTED] v uvedených bankách. Preukázané bolo i to, že daňové priznania žalovaného v 1. rade za roky 2005 a 2007 za neho podpísal jeho otec [REDACTED] st. (rovnako ako bola ním podpísaná kúpna zmluva z 20. januára 2006, ktorú otec podpísal za syna a ktorú je po právnej stránke možné hodnotiť ako mlčky prijatý dar v zmysle § 628 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Svedecké výpovede svedkov [REDACTED] a [REDACTED] na pojednávaní 7. apríla 2010 zhodne potvrdili, že iniciátorom uzavretia kúpnych zmlúv a v konečnom dôsledku aj investorom bol [REDACTED] st., a nie žalovaný v 1. rade. Krajský súd sa hodnoteniu týchto skutočností nevenoval vôbec, dôkaznú situáciu vyhodnotil svojvoľne a v extrémnom obsahovom nesúlade s obsahom jednotlivých na seba nadväzujúcich dôkazov. Tvrdené porušenie základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu č. k.

14 Co 360/2012-470 z 10. decembra 2013 odôvodnil sťažovateľ tým, že porušením základného práva na súdnu ochranu nedošlo v sťažovateľovej majetkovej sfére k legitímnemu získaniu peňažných prostriedkov, na ktoré mal nárok.

II.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

14. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Sťažovateľ namieta porušenie týchto ustanovení ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu:

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

17. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

18. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol

posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

19. Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

20. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

21. Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby

zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

22. Krajský súd rozsudok č. k. 14 Co 360/2012-470 z 10. decembra 2013 v jeho potvrdzujúcej časti odôvodnil po citácii § 42a ods. 1 až 5 Občianskeho zákonníka takto:

«Odvolací súd napriek tomu, že nespochybňuje... právny názor navrhovateľa, v zmysle ktorého pokiaľ dôkazná situácia nasvedčuje, že k odporovateľnému právnemu úkonu došlo „musí postačovať označenie odporovaného právneho úkonu markantami, ktoré ho robia aspoň natoľko identifikovaným, aby o ňom mohlo byť rozhodnuté...“, považuje za správne rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorým návrh zamietol. Odvolací súd vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania zhodne s prvostupňovým súdom konštatuje, že sa navrhovateľovi nepodarilo v konaní dostatočne preukázať, že došlo k odporovateľnému právnemu úkonu dlžníka, ktorým zmenšil svoj majetok na úkor veriteľa, pričom takýto úkon by bol urobený v prospech odporcu, ktorý by mal z odporovateľného právneho úkonu prospech. Správne poukázal prvostupňový súd na to, že nebolo preukázané, že by finančné prostriedky minimálne v čiastke 4.445.400,- Sk patriace do majetku dlžníkov navrhovateľa boli prevedené odporovateľným právnym úkonom do vlastníctva - v prospech odporcu s úmyslom ukrátiť veriteľa. Nebolo ani preukázané, že by nejakými, hoci nešpecifikovanými, úkonmi dlžníka došlo k zmenšeniu ich majetku. V tomto odvolací súd súhlasí s právnym názorom vyjadreným v odôvodnení napadnutého rozsudku a v podrobnostiach naň odkazuje. Rovnako ako prvostupňový súd aj odvolací súd vyjadruje názor, že navrhovateľovi sa v konaní nepodarilo preukázať existenciu všetkých zákonom vyžadovaných predpokladov odporovateľnosti, konkrétne existenciu právneho úkonu, ktorý by zmenšil majetkovú podstatu dlžníka na úkor veriteľa, ku ktorému došlo v posledných troch rokoch, a ktorý bol urobený s úmyslom ukrátiť veriteľa (v danom prípade vzhľadom na vzťah dlžníkov navrhovateľa a odporcu v konaní o odporovateľnosť právneho úkonu sa predpokladá).

Pokiaľ v odvolaní navrhovateľ vytyka súdu, že nezohľadnil obrátenú dôkaznú povinnosť odporcu, v zmysle ktorej bolo na odporcovi bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno

spochybňujúce vyvrátiteľnú právnu domnienku predpokladanej vedomosti o odporovateľnosti jeho konania, odvolací súd uvádza, že táto námietka je nedôvodná, nakoľko bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno spochybňujúce vyvrátiteľnú právnu domnienku predpokladanej vedomosti odporcu o odporovateľnosti jeho konania by odporcu stihalo až následne, pokiaľ by bol preukázaný odporovateľný právny úkon, ktorým dlžník zmenšil svoju majetkovú podstatu v prospech odporcu, a to v lehote určenej zákonom a za takejto situácie by bolo dôvodné zaoberať sa otázkou vedomosti odporcu o úmysle ukrátiť veriteľa, ktorý, ako už bolo povedané vyššie, sa vzhľadom na vzťah odporcu a jeho rodičov ako dlžníkov navrhovateľa predpokladá.

Úplne nedôvodný je vyjadrený názor navrhovateľa o premlčaní nie preklúzii uplatneného nároku. Znenie ustanovenia § 42 ods. 2 Občianskeho zákonníka je jednoznačné a je bez akýchkoľvek pochybností, že uvedená lehota troch rokov je lehota prekluzívna, na ktorú súd musí prihliadať z úradnej moci.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd nesúhlasí s námietkami a výtkami navrhovateľa o nedostatočnom odôvodnení rozsudku a porušení ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., ako aj s hodnotením rozhodnutia ako svojvoľné a arbitrárne. Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd vykonal rozsiahle dokazovanie, dôkazy hodnotil v súlade s ustanovením § 132 O. s. p., to znamená, všetky dôkazy jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach, pričom z nich vyvodil správny záver. Rovnako odvolací súd považuje za správne aj právne posúdenie danej veci a tým aj rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorým návrh vo veci určenia neúčinnosti právneho úkonu zamietol.»

23. Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na otázku, z akých dôvodov potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľa, a podrobne reagoval i na jednotlivé pre vec podstatné odvolacie argumenty sťažovateľa. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

24. Krajský súd svoje rozhodnutie založil na zistení, podľa ktorého sťažovateľ neuniesol dôkazné bremeno vyžadované § 42a Občianskeho zákonníka, pretože nepreukázal

existenciu právneho úkonu vykonaného dlžníkmi, ktorý by zmenšil majetkovú podstatu dlžníkov na úkor veriteľa, ku ktorému došlo v posledných troch rokoch, a ktorý bol urobený s úmyslom ukrátiť veriteľa. Tento záver krajského súdu zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania tak ako boli zhrnuté už okresným súdom a nič na ňom nemôžu zmeniť ani tvrdenia sťažovateľa o tom, akým spôsobom disponoval jeho dlžník [REDAKOVANÉ] st. s majetkom obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], či o tom, ako žalovaný v 1. rade mal či mohol získať finančné prostriedky na kúpu nehnuteľností.

25. Krajský súd interpretoval aplikované ustanovenia právnej úpravy spôsobom, ktorý nepovažuje ústavný súd za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, jeho rozhodnutie tak nie je z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné ani neudržateľné. Ústavný súd preto nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 dohovoru) a postupom krajského súdu pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa. Sťažnosť sťažovateľa v tejto časti preto odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

26. Pokiaľ sťažovateľ osobitne namietal porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 360/2012-470 z 10. decembra 2013, dôvodil to tým, že porušenie týchto práv vyplýva z porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rovnakým rozhodnutím. Vzhľadom na to, že ústavný súd považoval sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru za zjavne neopodstatnenú, odmietol i s ohľadom na argumentáciu samotného sťažovateľa jeho sťažnosť aj v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, a to podľa § 25 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

27. Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. februára 2018